יר:], כ) כ"ב דף לו: [ב"ק

קטו:], ג) [במשנה תרומות פ"ח מ"ו איתא כה"ג ור'

נחמיה מתיר אמנם בברייתא

דמייתי הכא מפורש טפי

הברייתא], ד) [לקמן נא.],

תורה אור השלם

1. וְכִי תַגִּשׁוּן עָוֵר לְּזְבַּחַ

וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ

בָּיִשְּׂא פָנֶיף אָמֵר יִיְּ נָא לְפֶּחָתֶּף הֵיִּרְצְׁךּ אוֹ וְיִּאָיוֹ אֵין זְע יַיִּאָּוֹיבּוֹיוּ

הגהות הב"ח

(**ה)** תום' ד"ה ואי מייתי

וכו' דלא בעי כהז ובגדי

להונה: (ב) בא"ד כדרך כל הקדשים בכלי הנפסלים: (ג) בא"ד דאיפסלא ביולא

ובסוף ההיא שמעתא קלמ': (ד) בא"ד קדשן בכלי הוכשרו וכו' יולל

לה נתקדשה ואפייתן בפנים אלמא מדת יבש

נתקדשה וכו בסוף כל

יציאה כיון דפרים אלמא מדת יכש

צבאות:

מלאכי א ח

לולב וערבה פרק רביעי סוכה

הקוף כיון שנתמלאה שלא בזמנה דכלי שרת אינם מקדשים שלא

לחושבן כאלו מלאו הקוף כדאשכחן

במנחות פ' שתי הלחם (דף ק. ושם)

גבי לחם הפנים שסידרו אחר השבת

שאפילו הוא על השלחן כמה ימים

אין בכך כלום דנעשה כמי שסידרו

הקוף וי"ל דלא דמי דשאני הכא דלא

בעי (6) בהן בגדי כהונה במילוי וא"ת

והלא ללוחית של זהב המחזקת שלשה

לוגין מקודשת היתה דלא קתני שאינה

מקודשת כדקתני גבי חבית ולא קתני

שיהו מקדשין אותן בכלי שרת אחר

קודם ניסוך וח"כ היחך היו ממלחין

ממי השילוח הא מיפסלי ביוצא כיון

דנתקדשו בכלי שרת כי היכי דמיפסלי

בלינה וכן פי' בקונטרס בהדיא בריש

שתי מדות (מנחות פז: ושם) גבי שלחן

אבל מחדש ליפסל בלינה וביוצא ובפ׳

המזבח מקדש (זבחים דף פח.) מפרש

בקונטרס אבל מקדשין ליפסל אס

יצא חוץ לקלעים או נגע בו טבול יום

וגם רבינו שלמה פירש פ"ב דובחים

(דף כ: ושם) גבי יליחה מהו שתועיל

בקידוש ידים ורגלים כדרך כל

הקדשים (כ) הנפסלים ביולא והשתא

קשה ממי דנלוחית דלה מיפסלי ביונה

ומיהו אין מכאן קושיא כל כך דאין

דלא מייתי במקודשת דמאן דחזי להו למחר דשקלי להו מחוך כלי זמן ומיפסלו בלינה סוף סוף מאחר דקודם לכן נחמלאו יש לנו שרת סבר לדעת שיקדשם כלי ניתנו

ובו אבקת רוכל ויין ותחתיה כלי משום גילוי. אם הניחו בלא שמירה

כשיעור שהיית גילוי המפורש בהכל

על גבי כלי ונותנין השמרים בתוך העליון והוא ככברה והיין מסתנו מאליו יש בה

מגולה (ב"ק קטו:). הדרן עלך לולב וערכה

ואי מייתי במקודשת איפסלו בלינה. הואיל ואיקדשו קדושת הגוף הוו להו כאימורי קרבן: חזקיה אמר. הא ודאי מנית למשמע מינה דאין שיעור למים אבל קידוש שלא מדעת לא שמעינן מינה וטעמא דמתניי

שוחטין (חולין י.) כדי שיצא נחש מתחת אזן כלי וישתה ויחזור לחורו

ואסורה בשתיה: התחתונה. כלי התחתון:

הדרן עלך לולב וערבה

החליל ממשה וששה. פעמים שהוא ששה ימים פעמים חמשה:

דמפרש במתני׳י: בית השואבה. כל שמחה זו אינה אלא בשביל ניסוך המים

כדמפרש [ע"ב] ושאבתם מים בששון: שאינו דוחה כו'. הלכך חל י"ט להיות

בשבת פשו להו ששה חולו של מועד נמנא חליל ששה חל י"ט בחול

הוו להו תרי יומי שבת וי"ט דלא דחי להו (שבת) פשו להו חמשה:

וזהו חליל. שהיו מחללין לרבות שמחה לבית השואבה

בו מאתמול וכיון דאין שיעור למים קדשום הכלי וקא חזי דמנסכי להו ש"מ אין לינה מועלת בנסכים ונפקא מינה חורבה: ר' ינחי חמר. אפילו תימא יש שיעור למים ואפ״ה נפק מינה חורבה: גוירה שמא יאמרו לקידוש ידים ורגלים. לכהן גדול מלאום וקדשום בכלי שאין מקדשים ידים ורגלים אלא במים מקודשים דומיא דכיור שנמשח בשמן המשחה ומקדש את מימיו והם לקידוש ידים ורגלים ואף קתון של זהב שהיו עושין לכבודו של כ"ג לקדש הימנו ידיו ורגליו כדאמרי׳ בסדר יומא פ׳ טרף בקלפי (דף מג:) מקודש היה ואתי למימר הכא לקידוש ידים ורגלים מילאום ולית להו שיעורא שאפי׳ הוה ק׳ לוגין ראוין הם לכלי ונתקדשו וכי חזי דמנסכי להו אמר אין לינה מועלת בנסכים: ואמאי. מים מגולין פסולין: לעברינהו במסגנת. קוליי"ר בלע"ז מסננת שמסננין בה קונדיטון כמו שעושין בעלי חנויות שתלוי כמין כברה והקונדיטון מסתנן לתוכו: יש בו

מוסף רש"י

כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת. שהנותנו בהן לריך שיתנהו לשם כך (סוטה יד:). מסגנת. כלי משום גילוי. נריך לכסות העליון כדי שלא ישתה בו נחש, ואף על פי שהיין מסתנן והולך, חיישינן שמא יעבור הארס עם היין לתוך הכלי וכל שכן כשהתחתון

וא"מייתילהובמקודשתאיפסלובלינה.וא"מדנעשהכמישמלאוהו בזמנו ואי משום דכי מטו לילי דבי שימשי תיקדוש דלילה אין מחוסר

> ואי מייתי במקודשת איפסילו להו בלינה חזקיה אמר ™כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת וגזירה שמא יאמרו לדעת נתקדשו א"ר ינאי א"ר זירא אפילו תימא ביש שיעור למים וכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת וגזירה שמא יאמרו לקידוש ידים ורגלים מלאן: נשפכה או נתגלתה כו': ואמאי ליעביר במסננת לימא מתני' דלא כר' נחמיה ידתניא מסננת יש בו משום גילוי אמר רבי נחמיה אימתי בזמן שהתחתונה מגולה אבל בזמן שהתחתונה מכוסה אע"פ שהעליונה מגולה אין בה משום גילוי מפני שארם נחש דומה לספוג צף ועומד במקומו אפילו תימא רבי נחמיה אימר דאמר ר' נחמיה להדיום אבל דלגבוה מי אמר ולית ליה לרבי נחמיה הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך י אמר ה' צבאות:

הדרן עלך לולב וערבה

החליל החמשה וששה זהו החליל של בית השואבה שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום מוב:

כלי שרת מקדש בחוץ עד שיכנס לפנים כדאמר שמואל בהדיא בשילהי המזבח מקדש (שם דף פח.) דכלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא מבפנים אבל קשה מפ"ק דמנחות (דף ט. ושם) דפליגי בבללה חוץ לחומת עזרה דריש לקיש אמר כשירה דמדכהונה לא בעיא פנים נמי לא בעיא ור' יוחנן אמר פסולה כיון דעשייתו בכלי נהי דכהונה לא בעיא פנים מיהא בעיא אלמא בפנים מתהדשא ואפ"ה לא מיפסלא ביולא וכן משמע בפ' התכלת (שם מו.) דאמר רב ששת הני תנאי כרבי סבירא להו דאמר שחיטה מקדשא פי׳ דאיפסלא ביולא ובסוף (ג) שמעתין (דף מח.) קאמר הא דלא כרבי דאי כרבי כיון דאמר שחיטה מקדשא דפריק להו היכא אי אבראי איפסלי ביונא משמע דוקא משום דשחיטה מקדשא הוא מיפסל ביוצא הא לאו הכי לא

אע"ג דרבי אית ליה תנור מקדש במנחות פרק רבי ישמעאל m (דף עב:) מיהו יש לדחות דבאין עם הזבח שאני דהא נסכים הבאים עם הזבח לא מיפסלי בלינה אלא בשחיטת הזבח כדאמר זעירי בפרק התודה (מנחות עט.) ואלו בפני עצמן חנן במס' מעילה (דף י.) קידשו בכלי נפסלו בלינה ועוד יש לדקדק מהנהו דתנן פרק שני דמעילה (שם) קדשו (ד) הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה ולא קתני וביולא אע"ג דגבי עופות וזבחים הוה מלי למיתני ליה ולא תני ליה איידי דלא תני ליה גבי שתי הלחם ולחם הפנים ומנחות לא תני ליה בהנהו והא דאמרינן בפ' כל שעה (פסחים לו.) גבי לישה דמנחות נהי דבזריזין ליתא במקום זריזין איתא אורחא דמילתא הוא דדרך לעשותה במקום זריזין ויציאה דקידוש ידים ורגלים לאו משום פסול יוצא הוא אלא כדקאמרינן התם כיון דפרים אסוחי אסח דעתיה והא דדייק פרק שתי הלחם (מנחות זה:) אמרת לישתן ועריכתן מבחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה וכן בסוף כל המנחות באות מלה (שם סג.) דדריש ר' שמעון תנור תנור שתי פעמים שתהא אפייתן בתנור ושיהא הקדישן בתנור ופריך מהא דתנן ר"ש אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשירות בעזרה וכשירות אבי פגי לאו משום דאי מקדשא הוי מיפסיל ביוצא אלא משום דדבר מכוער הוא להוציא דבר לחוץ שנתקדש וא"ת כיון דבקדושת כלי לא מיפסלא ביוצא מנחת כהנים וחביתי כהן גדול דלית בהו קמיצה ונסכים הבאים בפני עצמן אימת מיפסלי ביוצא וי״ל ודאי דבאותן מועיל קידוס כלי דכוותיה אמרינן בסוף ב"ש בזבחים (דף מה:) יש לו מתירים משקרבו מתיריו אין לו מתירין משיקדשו בכלי ואם תאמר לפי מה שפירש" דכלי שרת אין מקדשין אלא בפנים אם כן אכתי תיקשי לן ונייתי במקודשת ולא יכניסום בעזרה עד לאחר עמוד השחר כדי שלא יפסלו בלינה וי"ל דא"כ מה יועיל שתהא מקודשת ועוד דדבר מכוער הוא להשהותם כל כך בכלי שרת בחוץ:

חזקיה אמר כדי שרת אין מקדשין שלא מדעת. תימה דבפ׳ התודה (מנחת עם:) פליגי בתודה ששחטה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו ארבעים מחוך שמונים ר' יוחנן אמר לא קדשו ומסיק אביי דפליגי בכלי שרת מקדשין שלא מדעת חזקיה סבר מקדשין וכמו כן קשיא דרבי יוחנן אדר' יוחנן דרב פפא קאמר התם דכ"ע כלי שרת מקדשין שלא מדעת ובפ"ק דמנחות (דף ז. ושם) גבי קמיצת פסולין דתניה לה שנו אלה קמך הצל קידש פסל ופריך וכי מהדר ליה לקומך לדוכתיה ליקדש וליפסול ה"ר יוחנן זאת אומרת כלי שרת אין מקדשין אלה מדעת ומיהו דר' יוחנן איכה לשנויי שאני מודה דמתוך שמקדש מ' מחוך פ' מדעת מקדש נמי שלה מדעת הצל מהך קשה שאין שיעור למים ואפ"ה אין מקדשין שלא מדעת וי"ל דשאני הכא שלא בומן הוא אע"ג דאמרינן בסוף שתי הלחם (שם ק.) דכלי שרת מקדשין שלא בומנו מ"מ גרע שלא בומנן מבומנן לענין שלא מדעח:

הדרן עלך לולב וערבה

החליל. הא דלא קתני כילד יום טוב שחל להיות בשבת חליל ששה ובשאר כל הימים חמשה כדלעיל בפרק לולב (דף מב:) משום דבעי למיסמך ולמימר חליל של בית השואבה דדייק מינה בגמרא האי הוא דלא דחי הא דקרבן דחי: שאיבר דוחה דא את יו"ט ודא את חשבת. אע"ג דחליל אינו אסור אלא משום שמא יתקן כלי שיר כמו לא מספקין ולא מטפחין

דפ' משילין (ביצה דף לו:) וקיי"ל דאין שבות במקדש בית השואבה שאני כדאמרינן בגמרא דאינה אלא משום שמחה יתירה:

סמ א מיי׳ פ״ג מהל׳ פסולי מוקדשין הלכה כ:

עין משפמ

נר מצוה

ע ב מיי׳ פ״י מהלכוח . ת ממידין הלכה ו: שא ג מיי פיים מהלי שמירת הנפש הל׳

יד: עב ד מיי׳ פ״ו מהלכות אסורי מזבח הלכה י סמג לאוין שיט: א ה מיי׳ פ״ח מהלכות לולב הלכה יג:

> לטזי רש"י קוליי"ר (קולידויר"א).

רבינו חננאל

זעירי וחזקיה חלקו . פשוטין והיין פיםהא שהמים פיטקא שהמים החיק מגולין פסולין לגבי מזבח. ירושלמי מה טעם, דכתיב ושה אחת מן הצאן מן יסור אוויר כון רובאן המאתים ממשקה יש מדבר שראוי יש לשתותו. עד כאז מים. יין, א״ר שבתי שנאמר יין, א״ר שבתי שנאמר ,, המשמח אלהים [ואנשים], אם אנשים משמח אלהים בניסוך שנא' בקודש הסך. ואוקימנא למתני׳ אפילו . לר' נחמיה, דתני אימתי בזמן שתחתונה מגולה, אבל בזמן שהתחתונה מכוסה אע"פ שהעליונה מגולה אין בה משום גילוי, מפני שארס הנחש דומה לספוג וצף ועומד ואינו בוקע [המשמרת] של תחתונה לא קא שרי ר' נחמיה כי האי גוונא אלא להדיוט האי גוונא אלא להדיוט דמשום סכנה, אבל לגבוה דמשום גריעותא הוא לא מכשר. וכי לית ליה הקריבהו נא לפחתך

ליה הקריבהו גא צפוונן הירצך או הישא וגרי. הררן עלך לולב וערבה החליל חמשה וששה. זה חליל של בית השואכה שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום